

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑΙ ΚΑΙ ΟΡΚΟΙ.

Εἰς πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος συνηθίζεται, ὅταν κτίζεται οἰκία, νὰ σφάζεται ἐπὶ τῶν θεμελίων ἐν θῦμα, συνήθως εἰς ἀλέκτωρ· ἡ θυσία αὕτη γίνεται, διὰ νὰ μὴ ἐνοχλῇ τὸ στοιχειὸς τὴν νέαν κατοικίαν. Ἡ συνήθεια αὕτη ὑπῆρχε καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Αἱ νεάνιδες, αἱ θελούσαι νὰ μάθωσι τὴν μοῖράν των, κλείονται τὴν παραμονὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου μετὰ τὸν ἐσπερινὸν εἰς ἐν δωμάτιον ἢ εἰς ἓνα ἀχυρῶνα, ὅστις κατὰ κανόνα πρέπει νὰ ᾔῃ σκοτεινός. Τότε παρατηροῦσιν εἰς ἐν κάτοπτρον, καὶ, ἐὰν πρόκηται νὰ ὑπανδρευθῶσιν ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἡ μορφή τοῦ μέλλοντος συζύγου ἀντανακλᾶται ἐντὸς τοῦ κατόπτρου.

Καὶ ἄλλη δεισιδαιμονία, συνηθεστέρα ἐν Ἀνατολῇ, τελεῖται ἐπίσης κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου· ρίπτουσιν ἐντὸς ὕδατος ἀναλελυμένον μόλυβδον ζέοντα, προφέροντες συνθηματικάς τινας λέξεις. Τὰ σχήματα, τὰ ὅποια λαμβάνει πίπτων, ἢ τὰ ὅποια τῷ ἀποδίδει ἡ φαντασία, καθίστανται ἀντικείμενον ποικίλων εἰκασιῶν· ἂν παριστάνῃ πλοῖα, τὸ προσφιλὲς πρόσωπον, περὶ οὗ ἡρωτήθη τὸ μέλλον, θὰ ταξειδεύσῃ· ἂν παριστάνῃ πεδιάδας, εὐκόλος θὰ ᾔῃ ἡ πρὸς τὸ τέρμα τῶν πόθων

όδός· ἂν ἀπ' ἐναντίας σχηματισθῶσιν ὄρη, μεγάλαι δυσκολίαι θ' ἀπαντηθῶσι, κτλ., κτλ.

Ὁ Κλήδων ἢ Κλήδονας κατήντησε πλέον ἀπλοῦν παιγνίδιον πρὸς συναναστροφάς. Τὴν παραμονὴν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου μία ἢ καὶ πολλαὶ νέαι πηγαίνουσιν εἰς τὴν βρύσιν καὶ φέρουσιν ἐντὸς ὑδρίας τὸ ἀμίλητο νερὸν, ὀνομαζόμενον οὕτω διότι ἢ φέρουσα οὔτε λαλεῖ, οὔτε, ἐὰν ἐρωτηθῇ, ἀποκρίνεται. Εἰς τὴν ὑδρίαν ρίπτει ἕκαστος ἐν διακριτικὸν σημεῖον, ἄλλος δακτυλίδιον, ἄλλος νόμισμα, καὶ μετὰ ταῦτα, κλειομένη ἐπιμελῶς, ἐκτίθεται καθ' ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὴν ἀστροφεγγιά· τὴν δ' ἐπαύριον συνάζονται ὅλοι, καὶ, ἐνῶ μία νεᾶνις σύρει ἐν πρὸς ἐν ἐκ τῆς ὑδρίας τὰ γνωρίσματα, εἷς ἐκ τῶν παρευρισκομένων ἀναγγέλλει ἕκαστοτε ἢ αὐτοσχεδιάζει ἐν δίστιχον, τοῦ ὁποίου ἢ καλὴ ἢ κακὴ σημασία ἐφαρμόζεται εἰς τὸν κτήτορα τοῦ ἐξεληθόντος σημείου.

Τὸ μέλλον ἀνιχνεύεται ἐπίσης καὶ διὰ τῆς ὠμοπλάτης τοῦ προβάτου. Τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς μαντείας ἐν χρήσει καὶ εἰς τὴν Κορσικὴν φαίνεται ἀρχαιότατον· διότι ἐπὶ Βυζαντινῶν ἤδη· ὁ Μ. Ψελλὸς ἔγραψε πραγματείαν Περὶ ὠμοπλατοσκοπίας.

Ἡ λίαν ζωηρὰ καὶ αἰφνιδία ἐκφρασις θαυμασμοῦ ἐπὶ τῇ θεᾷ ἀνθρώπου τινὸς καὶ μάλιστα παιδίου θεωρεῖται δυσοίωνος· διὰ ν' ἀπομακρυνθῇ ὁ κίνδυνος, ὃν προεκάλεσεν ὁ θαυμασμός σου, πρέπει νὰ τὸ πτύσης κατὰ πρόσωπον λέγων· Ἄς μὴ βασκανθῇ! Καὶ ὁ Θεόκριτος λέγει· «Ὡς μὴ βασκανθῶ, τρίς εἰς ἐμὸν ἔπτυσσά κόλπον.» (Οἶδ. Στ'.)

«Σκόρδο! Σκόρδο!» ἔλεγον ἐπίσης οἱ ἀρχαῖοι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει· οἱ δὲ νεώτεροι λέγουσι· «Σκόρδο εἰς τὰ μάτιά σου!» Πολλάκις δὲ ἀναρτῶσι καὶ πραγματικῶς ἐκ τοῦ τραχήλου τῶν παιδίων τεμάχιον σκόρδου.

Ἡ ἀκουσία κατάμυσις τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ὁ βόμβος
τοῦ ἀριστεροῦ ὠτίου θεωροῦνται εὐοίωνα.

Νὴ Δία! Μὰ Δία! ὠρκίζοντο οἱ ἀρχαῖοι· Μὰ τὸν Θεόν!
οἱ νεώτεροι. Τὸ Μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι! ἀναλογεῖ μὲ τὸ Μὰ
τὴν ψυχὴν τῶν ἀποθαμμένων μου!

Μ. Π. Β.